

Abstrakt

Rusko-gruzínská válka, jež se odehrála v srpnu 2008, přičemž jako casus belli posloužily separatistické snahy gruzínské autonomní oblasti Jižní Osetie, nebyla světovou veřejností chápána pouze jako spor těchto dvou zemí, nýbrž obecněji, jako spor Západu a Ruska či „nová studená válka“. Tento symbolický rozměr získal konflikt zejména díky prohlášením Ruska z doby před vypuknutím války, kdy ostře protestovalo proti plánu Gruzie stát se členem NATO, a také díky charakteru následného ruského zásahu, který svou nepřiměřeností vzbudil důvodné obavy, že cílem není jenom konsolidovat situaci v Jižní Osetii, nýbrž svrhnout gruzínskou vládu a zvrátit tím západní zahraničněpolitickou orientaci Gruzie. Ruské akce vyvrcholily uznáním nezávislosti Abcházie a Jižní Osetie 26. srpna. V průběhu srpna 2008 i v následujících měsících se vztahy s Ruskem staly na Západě velkým politickým tématem. Na jedné straně Západ kritizoval a důrazně odsuzoval ruské kroky, na straně druhé chyběl výraznější tlak, který by Rusko přesvědčil ke změně přístupu. Tato bakalářská práce si klade za cíl vysvětlit rozpor mezi rétorikou a činy Západu, čili zodpovědět otázku, proč Západ proti Rusku nezasáhl, ačkoliv se podle něj chovalo „neakceptovatelně“. Autorka obhájí hypotézu, že i přes svůj potenciál se konflikt pro Západ nestal prioritním bezpečnostním tématem, a proto proti Rusku nebylo využito žádných mimořádných opatření, která by ho donutila změnit svá stanoviska. K ověření hypotézy bude využito teorie sekuritizace a analytického rámce kodaňské školy, jež jsou definovány knihou Bezpečnost: nový rámec pro analýzu.